

Arrest

nr. 343 967 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KÖSE
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 december 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 februari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig uit Gaza, dient op 7 augustus 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 november 2025 de beslissing tot een beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker omdat hij zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan de oproeping voor een persoonlijk onderhoud.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Hierbij meld ik u dat ik de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming beëindig op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet.

U heeft namelijk geen gevolg gegeven aan mijn schrijven dat naar uw gekozen woonplaats en effectief adres werd gestuurd en u op 17.11.2025 opriep voor een persoonlijk onderhoud. U heeft mij geen geldige reden

meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen binnen een termijn van twee dagen na de datum van het persoonlijk onderhoud.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de door u ingezette asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de verzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Verzoekschrift

In wat zich voordoet als een eerste middel voert verzoeker *“aangaande het belang”* een schending aan van:

- “- artikel 3 EVRM, dat een absoluut recht betreft en geen enkele uitzondering toelaat;*
- het internationaal rechtelijk verankerde beginsel van non-refoulement;*
- het recht van verzoeker op een menswaardig bestaan.”*

Hij stelt hierbij dat een onmiddellijke beëindiging van de behandeling van zijn aanvraag elk effectief rechtsmiddel ondermijnt, wat onverenigbaar is met de fundamentele procesgaranties die het EVRM en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie opleggen. Ook werpt hij op dat verweerder door het opleggen van een verwijderingsmaatregel het risico gecreëerd heeft dat hij onmiddellijk van het grondgebied zou worden verwijderd.

In wat zich voordoet als een tweede middel voert verzoeker *“aangaande de gegrondheid van het beroep”* een schending aan van:

- “- de artikelen 3, 6 en 13 EVRM,*
- de artikelen 1, 4, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,*
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen,*
- de artikelen 7, 39/70, 49/3/1, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980, alsook met de beginselen van behoorlijk bestuur, het beginsel van hoor en wederhoor en de zorgvuldigheidsplicht.”*

Hierbij klaagt hij aan dat, indien hij zou worden teruggestuurd naar een land waar hij eerder een verblijfsvergunning had, hij volgens vaste rechtspraak van de Raad geen belang meer zal hebben bij zijn beroep, wat onverenigbaar is met het recht op een eerlijk proces in de zin van de artikelen 6 en 13 van het EVRM. Hij verwijst verder naar het *“beginsel van hoor en wederhoor”* dat volgens hem moet worden gerespecteerd wanneer de administratie een beslissing neemt die aanzienlijk nadelig uitvalt voor de betrokkene. Tot slot betoogt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is om hem in staat te stellen de werkelijke beweegredenen van verweerder te begrijpen en om de Raad in staat te stellen een volwaardige rechtmatigheidstoetsing uit te voeren. Hij acht de voorbereiding van de beslissing ook niet zorgvuldig.

3. Nota met opmerkingen

Op 22 december 2025 maakt de verwerende partij een nota over in antwoord op het verzoekschrift waarbij wordt verzocht om een behandeling via een louter schriftelijke procedure. Hierin herhaalt zij het gelijk van haar beslissing en repliceert zij op het verzoekschrift.

De partijen dienen geen pleitnota in.

4. Beoordeling

4.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

4.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1 De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt een beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met name indien :

1° de verzoeker zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen een door de Koning bepaalde redelijke termijn geen geldige reden opgeeft;”

Gelet op het bepaalde in artikel 18, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, bedraagt de door de koning bepaalde redelijke termijn om schriftelijk een geldige reden mee te delen voor afwezigheid in deze twee dagen na de vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud, zoals ook in de oproeping van het persoonlijk onderhoud werd vermeld.

4.3. Gelet op de stukken in het administratief dossier wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het aangetekend schrijven van 21 oktober 2025 dat zowel naar verzoekers gekozen woonplaats als naar zijn effectief adres werd verstuurd, waarbij hij werd opgeroepen voor zijn persoonlijk onderhoud op 17 november 2025 en dat hij binnen een termijn van twee dagen geen geldige reden heeft meegedeeld om zijn afwezigheid te rechtvaardigen.

Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat hij niet op de hoogte was van de datum van het persoonlijk onderhoud en daarom niet is verschenen, ontkracht verzoeker deze motieven niet. Zijn advocaat stuurde op 14 november 2025 overigens een e-mail, waarin wordt gesteld dat verzoeker niet aanwezig kan zijn op zijn persoonlijk onderhoud van 17 november om 13u30 omdat hij werd gearresteerd in Duitsland (AD CGVS). Zoals verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht stelt, kan verzoeker bijgevolg allerminst ernstig volhouden dat hij niet op de hoogte was van de datum van het persoonlijk onderhoud. Daarbij geeft verweerder terdege mee dat verzoekers arrestatie in Duitsland niet als een geldige reden wordt aanvaard: *“Verzoeker wordt tijdens zijn asielpcedure immers verwacht het grondgebied van België niet te verlaten. Het feit dat verzoeker naar Duitsland is gegaan kan worden beschouwd als desinteresse in de voortzetting van zijn asielpcedure in België.”*

De Raad herinnert eraan dat verzoekers beschermingsverzoek er finaal op is gericht om internationale bescherming te verkrijgen van de Belgische overheid op het Belgische grondgebied. Door België te hebben verlaten, geeft verzoeker aldus geen blijk van een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn beroep. Wanneer hij zich niet langer op het Belgische grondgebied bevindt, toont verzoeker niet aan dat hij nog interesse heeft in internationale bescherming verstrekt door de Belgische overheid. Het is verder aan verzoeker om aan te tonen dat hij omwille van redenen van overmacht, buiten zijn wil om, wegens redenen van overmacht geen gehoor kon geven aan de oproep van de commissaris-generaal voor zijn persoonlijk onderhoud. Door vrijwillig het Belgisch grondgebied te verlaten, heeft verzoeker zichzelf in een situatie geplaatst waarin hij niet langer beschikbaar was voor het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. De omstandigheid dat hij vervolgens in Duitsland werd gearresteerd, is het rechtstreeks gevolg van zijn eigen handelen en kan derhalve niet worden beschouwd als een gebeurtenis die zich buiten zijn wil om heeft voorgedaan. Bijgevolg wordt deze arrestatie niet aangenomen als een geval van overmacht dat verzoekers afwezigheid op het persoonlijk onderhoud op het CGVS zou kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker dient geen pleitnota in en verdedigt zich op dit punt derhalve niet. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.4. Het verdere betoog omtrent het beginsel van *“hoor en wederhoor”* en een schending van artikel 41 van het Handvest is niet dienstig nu niet blijkt dat ten onrechte zou zijn besloten tot de beëindiging van het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Daar verzoeker zonder geldige reden geen gevolg heeft gegeven aan de oproepingsbrief voor een persoonlijk onderhoud, mocht verweerder trouwens stellen dat verzoeker het hem onmogelijk maakt te oordelen of hij nood heeft aan internationale bescherming en dat zijn gedrag blijk geeft van desinteresse. Dat verzoeker heden de bestreden beslissing aanvecht, doet daaraan geen afbreuk. Niets belet verzoeker overigens om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarbij met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet zijn beschermingsverzoek meteen ontvankelijk zal worden verklaard, waardoor hij ook opnieuw opvang zal genieten en hij de mogelijkheid heeft om alsnog te worden gehoord tijdens een persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hij toont niet aan dat er hem in casu geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking staat in de zin van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest.

Verder doet de Raad in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijderingsbeslissing. Hij gaat enkel na of er op correcte wijze toepassing werd gemaakt van artikel 57/6/5, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of van de artikelen 1 en 4 van het Handvest is niet aan de orde. De bestreden beslissing houdt op zich geen terugkeerbeslissing of verwijderingsbeslissing in. Aangezien een verwijderingsmaatregel geen deel uitmaakt van het onderhavig beroep, is de aangevoerde schending van de artikelen 7, 39/70, 49/3/1 en 74/13 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk), zodat verzoeker zich hier niet op kan beroepen.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO